

SLADDI, suomalaisia underground-sarjakuvia - yäkkerho Sultans Choicen pää-äänenkannattaja
N:o 1 1978

Kustantaja: DejaRaja

Päätoimittaja: Jari "pojat pakot-
ti" Lappalainen

Painopaikka: Syndicate Press

Snobless-aatejulkaisu Sladin ensimmäisen numeron kannessa erotamme parrakkaan miehen, joka nostaa silinterihatusta penistä muistuttavan pupujussin. Miehen ulkoinen olemus, samoin kuin muu rekvisiitta viittaa siis taikurin ammattiin. Kysymys kuuluu: minkä iskusävelmän inspiroimana kyseinen kansi on mitä luultavimmin tehty? Vastaus: Sarjainfon suosikkipojan, Veltto Virtasen kappaleen "Suuri taikuri Freud" pohjalta. Älä mäsennu, jos vaikka et tuota tiennytkään, minusta kansi vain valottaa lehden sisältöä todella oivalistisesti. Freudilaiset psykoanalyttikot hihkuisivat varmasti onnesta jos saisivat tämän lehden käsiinsä.

Ensimmäinen sarjakuva on luontoaiheinen, se kertoo kolmesta puusta. Ehkä siinä on vielä juonikin, itse en ole sitä vielä löytänyt. Mutta seuraava kertomus "Romeo Rasta eli Länsi-Intian räga-keskuksesta pohjolan suveen" on selväpiirteisempi ainakin sivulle viisi saakka. Piirustukset olisi voitu rajata hieman huolellisemmin, mutta kyllä tulos on nytkin ihan toimiva. Sarjakuvan sanomana on reggae-musiikin edullinen vaikutus sukupuolitraumoihin, mikä varmasti pitääkin paikkansa. Sen jälkeen kun Romeo putoaa maan sisään, juonen kulku hämärtyy ainakin minulle. Neljä viimeistä sivua olisi huolehti voitu jättää pois taiteellisen annin siitä kärsimättä.

Minä Mitätön Mies (hyvä nimi) seikkailee Munssien keskuudessa. Peyon strumffit -sarjakuva on tämän törkyjutun innoittaja. Ei tämä kovin nerokas ole. Tarina Lauran ja Ilmarin rakkaudesta tuo mieleen Sleepy Sleepersit ja se ei ole todellakaan hauskaa, kenties lehden huonointa antia. Lyhyet sci-fi kertomukset ovat kovin mystisiä, taiteilijan mielenkiintoinen kubistinen tyyli ei pääse niissä oikeuksiinsa. Kuvakertomus Maurin katkerasta elämästä on liian pitkä, sen sijaan Isot Miehet Eivät Itke -sarjakuva on tavallaan oikein hyvä: työttömän nuoren unelmia lama-Suomessa, tässä sarjakuvassa on selvästikin sanoma.

Jeremael Korson tarina on jotakin kristillistä mytologiaa johon en oikein ole päässyt sisälle. Karskin Jarskin seikkailut myöhäispuberteetin pyörteissä ovat paljon yksiselitteisempiä, juttu on kaikin puolin typerä, mauton ja lapsellinen, mutta jopa tästä minä löydän jotakin kehuttavaa: teksti on harvinaisen sujuvaa, jopa runollista. Ehkäpä taiteilija siirtyykin lähitulevaisuudessa sarjakuvapiirrännästä kaunokirjallisuuden pariin. Kaksi viimeistä kertomusta, Jascar Bersan ja Mauri Dinan kohtaloista ovat varsin onnistunutta grafiikkaa, juonenkulkin on miellyttävän nopeatempoista (harjaantumattomasta lukijasta se saattaa tuntua ensialkuun käsittämättömältä). Viimeisessä kuvassa todetaan: "Nagaso potasi kano muhina salasi susi", koskapa minä en sitä ymmärtänyt, lienee se jotain ulkomaankieltä, varmaankin eestiä.

Vaikka tämä Sladdi ei ehkä olekaan suurta taidetta, niin suomalainen sarjakuvalehtiutuus on aina ilon aihe. Sarjainfon lukijat tuntevat suomalaisen sarjakuvan tukalan aseman, siksipä onkin tärkeää, että Sarjainfo uhraa palstatilaa suomalaisen vaihtoehdon esiintuomiseen vielä silloin kun lehti on elossa.

Pee Pikkupeura

PS. Tämän taideteoksen saa lähettämällä (niin huimapäiseltä kuin se tuntuukin) 5 markkaa osoitteeseen: J. LAPPALAINEN, Helsingintie 40, 02700 Kauniainen (numero kaksi on juuri ilmestynyt).